

Tingsetan

Ólavsökutingssetan varð sett kl. 1 mánadagin.

Formaðurin Hákun Djurhuus las upp bræv, hvar stóð, at sambandið og fólkafløkkurin gingu saman í bók til at velja formann. Javnaðarmenn og gl. sjálvstýri ganga eisini saman um val av nevndarmonnum.

Sostatt varð Hákun Djurhuus formaður og J. Fr. Øregaard næstformaður. Skrivarar vórðu Jens Chr. Olsen og J. H. Danbjørg.

Nógv fremmant fólk var og lýddi á, m. a. Sverri Stove.

Bjerg prestur av Tvöroyri helt ólavsökuprædikuna.

Tingið kom saman kl. 16.15 í gjár til val av nevndum. Samband og fólkafløkkur gingu saman.

7 manns í *fíggarnevd* og 7 tiltaksmenn: Martin Holm, Hákun Djurhuus, Anth. Sørensen, Andr. Djurhuus, Johan Poulsen, P. M. Dam, J. Kallsoy. Tiltaksmenn: P. Petersen, Bláhamar, Ellefsen, Trygvi Samuelson, Sörin Danielson, Henriksen og Øregaard.

3 manns í *umsóknarnevndina*: Pól Petersen, O. F. Joensen, Danbjørg.

3 manns í *landstýrismálannevndina*: Martin Holm, Iversen, Ejnar Waag.

Næsti fundur kl. 16 í dag.

Á veg til marknað eru Havstein 2000 kittog Poppy 1000 ks. helvtin kalvi.

Føroya SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

Ísfiskasøtur

25.7.: Álvur 261 ks. 634 pd.
26.7.: Hovgrímur 368 ks. 404 pd.
Fagriklettur 280 ks (155 óseldir)
109 pd. 27.7.: Dragaberg 1612 kitt (362 óseld) 2486 pd.

Smáhýsan hevur ikki verið seld í seinastuni.

Tíðindi

Í Hvalba brendu eini hús í grund mánadagin. Stórir vandi var fyri, at tvey onnur brendi eisini, men tíanbetur eydnaðist at bjarga teimum.

Pállsdrangur ætlar sær til Íslands í vikuni við línu.

Elias Eliassen ger turkihús í Lørvík og verður tað liðugt í hálvum august. Tað stendur tætt við bryggjuna.

Tippingin

Totalisatorspælið við kappriðingina gav hesi úrslit:

1 pr. (kvinnur) ross nr. 1 2,85 fyrri krónina, 1. pr. (menn) ross nr. 20 gav 2,20, 2. pr. ross nr. 18 gav 235 og 3. pr. ross nr. 18 gav 3,50. 1. og 2. pr. ross nr. 20 og 18 gav 4,10.

TRYGGINGARSAMBANDIÐ

FØROYAR

Føroya Kriggstrygging .. telf. 372

Føroya Sjóvátrygging ... telf. 372

Føroya Brunatrygging .. telf. 372

Føroya Vanlukutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egna trygging -

FÆRØSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantórid.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað. Bæstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skervuttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyri kommununa.

Fredbiar sóknar kommuna

Hedin Brú: Feðgar á ferð.

upp og koyrði turruklæðið afturav, vendi sær aftur ímóti bygðini og helt fyrri: »Nú eru yvir fjóruti ár í Jesu navn, síðan eg var burtur í bygd seinast.

»Ja, tað er nógv ímillum, tey ungu eru altíð burtur.

»Tey ungu, ja, tað er ikki dagur frá Gudi, uttan fartarnir eru fullir. Eg fátí ikki, hvat tey hava í órindum so ofta.

»Órindini munnu mangan vera litil, hugsi eg, alt ið meg iðrar, tað er, hvussu tey fáa seg til at brúka pengar til sovorðið altíð, og hvaðani tey fáa pengarnar.

»Ja, tí altíð geyla tey um, at tey hava óviltið — fara tey til handils, so skal borgast.

»Eg veit líka, hvussu hetta er vorðið: Tað eldra fólkið stríddi og strevaði hvønn dag og royndi at fara væl um hvørt oyra og einki leyp av; tað var hildið væl, svaraði tú hvørjum sitt. Og nú! Tað yngra fólkið fer yrkadagar allar ársins tíðir til leik og spæl. Tað gongur hjá teimum við.

»Ja, ja, heldur konan, »tað gongur hjá teimum, tað ger tað; men lagið, sum fyrr var, er ikki longur; nú ganga skuldareyvarnar líka nakkaftar sum hin.

Tá kom sólin til sjóndar í einum fjallaskarði á Streymoyinni. Strálutýssini festu í vátar hamrar víða um hagan, liðirnar skínugular og svartskorur blánaðu. Tey hoyrdu ein seyðamann onkustaðni burtur frá; hann rópti síni dragandi hóh, hóh eftir seyðinum og gróv pikin gjøgnum grót. Seyðurin traðaði undan honum og jarmaði.

Seinri heldur Ketil stillislaga: »Tað ger mær ilt, at Lias Berint skuldi leggja eyguni saman í ferðarlag við mær, men vit vóru líka væl hansara órindir sum míni, og eg veit við mær sjálvum, at eg havi ikki orsakað honum hetta.

»Tú hevur einki at kasta tær fyrri. Men húsfólkið hjá honum mátti verið undarliga við, tí hevur nakar orsakað hetta, so eru tað tey. — Tú eg veit líka, eingin man fara burtur úr verðini, fyrr enn dagarnir eru taldir. Og er tað fyrst komið so langt, veit feigdin sær altíð okkurt til vápn. — Hvussu bar rokskiparin seg hesa náttina?

»Eg veit líka, tað var einki tos soleiðis, men eg helt hann var tungur.

»Sást nakað á líkinum?

»Tað var lítið, eitt sár hevði hann í vanganum, tað var alt. Eg bløðgaði meg eitt sindur av honum, tá ið vit bóru hann; men hann man vera væl, har sum hann er komin, so hann man einki leggja í at koma higar aftur og krevja nakað. Tað, sum hann átti

eftir hjá okkum, skal eg fáa skiparanum suður, so havi eg verið so reiðiligur, sum eg kann vera.

»Eigur hann nakað eftir hjá okkum?»

»Nei, tað er hasin seiðurin og eitt træsprek, hann fann henda dagin.

Tá ið tey sóu bygðina, vildi konan gerast óð: »Jesus komi til mín, hetta er ein heilt onnur bygd enn fyrri fjóruti árum síðani. Hon sær tey gomlu vælahúsin standa skeiv og lava innan ímillum tað nýggja, ikki ein köstur, ikki ein óskudungi . . .

Undir roysninum á hövuðshúsinum, ið fyrr var, hitta tey ein brúnasíðan olding, sum tey kenna: »Góðan dag.

»Góðan dag, fisir oldingin.

»Her er ikki at kenna seg aftur í bygðini, so nógv nýtt ið er komið.

»Tú má væl so siga. Oldingin ballar kotið uttan um seg og kuldsar.

»Hvør orkar at betala alt hetta?» fregnast konan.

»Sjógvurin lukkan, sjógvurin betalir.

»Hvør býr har?» Konan peikar á eitt nýmálað hús.

»Spyr eftir. Húskallurin hjá mær . . . Og her gangi eg, huff, huff.

»Átti tú ikki ein son. — Hansara hús eru ikki óðrvísi enn tað sama. Oldingin blásti í kjálkarnar og fór sín veg.

Tað er so tíðliga á degnum, Ketil og konan koma til rokskiparan, at einki annað fólk er komið. »Vit eru eitt sindur undarliga við, sigur Ketil, »at Lias Berint kom til okkara, nú kunna tit halda, at vit hava stuðlað honum til at fara frá tykkum . . .

»Nei, nei, verið ikki býtt, tað halda vit ikki. Tí gjördu væl, tit hövdu hann inni hesa tíðina. Rokskiparin beyð teimum inn í eina stovu: »Tit fáa sett tykkum niður, eg noyðist at fara út aftur at renna, tað er so nógv at taka hondina í ein sovorðnan dag.

Tey gomlu stóðu sum á glóðum, tí her var so fint. Tey gjördu seg smól og settu seg bæði á ein stól, tað var ikki vert at nema við meir av innbúnum, enn neyðugt var. Tá ið tey vóru komin at sita, spurdi Ketil konuna: »Vildi tú átt hetta, ið her er inni?»

»Tað veit eg líka. Til okkara brúk hevði eg ikki lagt í at átt tað, men tað kundi kanska verið ein stuttleiki, tá ið eitt fremmant menniskja kom.

»Kanska, heldur Ketil. »nei, eg hugsi, eg vildi ikki býtt, eg hevði ikki trivist inni ímillum alt hetta. Átti eg pengarnar hevði eg heldur viljað havt teir liggjandi, ella keypt mær ein gyllin í jörð fyrri teir.